

РЕШЕНИЕ

№ 40

гр. Велико Търново, 13.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ПЪРВИ
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и първи март
през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: КОРНЕЛИЯ КОЛЕВА

Членове: КРАСЕН ГЕОРГИЕВ
КАЛОЯН В. ГЕРГОВ

при участието на секретаря ГАЛЯ Г. СТАНЧЕВА
в присъствието на прокурора Св. П. Ив.
като разгледа докладваното от КРАСЕН ГЕОРГИЕВ Наказателно дело за
възобновяване № 20224000600055 по описа за 2022 година
за да се произнесе, взема предвид следното:

Производството е по Глава тридесет и трета от НПК. Образувано е
на основание чл. 422 ал. 1 т. 5 от НПК, по искане на адв.К.А. А. от АК-
София- изрично упълномощен за това производство защитник на осъдения
ИВ. М. Б., за възобновяване на ВНОХД № 205/2021год. по описа на Окръжен
съд-гр.Плевен /НОХД № 710/2020год. по описа на Районен съд-гр.Плевен/.

От съдържанието на искането се установява, че с него е заявено
основание за възобновяване на делото по чл.422 ал.1 т.5 от НПК, като са
направени оплаквания за допуснати съществени нарушения по чл.348 ал.1 т.1
и т.2 от НПК.

Във връзка с направеното оплакване за допуснато съществено
нарушение по чл.348 ал.1 т.1 от НПК се твърди, че присъдата на
първоинстанционния съд и решението на въззивния съд са постановени в
нарушение на материалния закон. Излагат се съображения, че и двете съдебни

инстанции са приели без сериозно задълбочаване, че осъдения Б. е знаел, че е преследван от полицаи, а не е нападат от „мутри“, като по същество се оспорва правилността на фактическите констатации на решаващите съдилища и отказа им да назначат исканата от защитата съдебнотехническа експертиза. Излагат се съображения, че нито в обвинителния акт, нито в присъдата на първата инстанция, нито в решението на въззивната инстанция, става ясно какви са били задълженията на св.Г. Б. Р. и как собствено е попречил осъдения Б. на тяхното изпълнени. В тази връзка отново се оспорва правилността на фактическите констатации на решаващите съдилища, а освен това се възразява, че въззивният съд е приел, че с действията си подсъдимият е попречил не само на този свидетел да изпълни задълженията си, а и на всички служители на МВР участващи в провежданата операция, като защитата е била запозната само с обвинение свързано със служебните задължения на св.Р., а не такова за служебните задължения на всички участвали в акцията полицаи. Накрая се излага довод, че следва да се вземе предвид и практиката на ВКС, относно престъпленията по чл.270 ал.1 от НК, а именно Решение № 220/23.11.2018год. по н.д. № 69/2018год. на ВКС, 2-ро н.о., според което съпротивата при задържане сама по себе си не е противозаконно и не следва да се квалифицира като „противозаконно пречене“ на орган на власт и не е необходимо обективно да се затрудняват действията. Твърди се че такова нещо срещу координацията на действията на служителите на МВР от св.Георги Р. не е извършвано от страна на И.Б..

Във връзка с направеното оплакване за допуснато съществено нарушение по чл.348 ал.1 т.2 от НПК се твърди, че са допуснати съществени нарушения на процесуалния закон. Излагат се доводи, че преди всичко, текстът на обвинението е бил така широко и неясно формулиран, че правел защитата на И.Б. практически невъзможна. Възразява се, че такова обвинение всъщност се прави с една единствена цел- лицето да не разбира за какво било обвинено и в крайна сметка със завоалирани и виевати думи да бъде осъдено. Твърди се, че е допуснато и нарушение на правото на справедлив процес, като се излагат съображения, че Б. е осъден в резултат на негова жалба до съда, с която е обжалвал наказателно постановление по ЗАНН, с което са му наложени две административни наказания по ЗДвП, по което дело съдът приел, че в процесния случай са налице данни за извършено престъпление по чл.270 ал.1 от НК и подал сигнал до РП-Плевен. Излага се, че в един момент

се оказало, че защитата трябва да се защитава пред съд, който вече се е произнасял по въпроса дали престъплението е извършено от Б., макар и в различен състав, но в достатъчно малка общност от съдии, за да се очаква дължимата безпристрастност. Излага се, че това било посочено в разпоредително заседание от защитата, която направила искане за отвод, което обаче било оставено без уважение от председателя на състава.

Иска се Великотърновският апелативен съд да осъществи правомощията си по чл.425 ал.1 т.2 от НПК, алтернативно по чл.425 ал.1 т.3 от НПК.

В съдебно заседание осъденият И.Б. и защитникът му адв.К.А. поддържат искането за възобновяване и молят да бъде уважено.

Упражнявайки правото си на последна дума осъденият И.Б. моли съда да възобнови делото и да бъде оправдан.

Прокурорът от Великотърновската апелативна прокуратура изразява мотивирано становище за неоснователност на искането за възобновяване на делото и моли съдът да го остави без уважение.

Великотърновският апелативен съд, след като извърши проверка за наличие на заявените с искането основания за възобновяване на делото в пределите съгласно чл.426 вр. с чл.347 от НПК, намери за установено следното:

Искането за възобновяване е допустимо. Предмет на искането е акт от кръга на визираните в чл. 419 от НПК, непроверен по касационен ред по жалба на страната, в чийто интерес се предлага отмяната. Направено е от процесуално легитимирано лице по чл.420 ал.2 от НПК, като от съдържанието на искането е видно, че с него е заявено основание за възобновяване по чл.422 ал.1 т.5 НПК, във връзка с допуснати съществени нарушения по чл.348 ал.1 т.1 и т.2 от НПК. Искането за възобновяване е подадено в законоустановения шестмесечен срок по чл. 421 ал. 3 от НПК.

Разгледано по съществото, искането за възобновяване на делото е неоснователно, като съображенията за това са следните:

С присъда № 260014 от 25.01.2020год., постановена по НОХД № 710/2020год. по описа на Районен съд-гр.Плевен, подсъдимият ИВ. М. Б. е признат за виновен в това, че на 24.04.2017год. в землището на с.Гривица,

противозаконно попречил на орган на властта- инспектор СПБОП-гр.Плевен, Ловеч Г. Б. Р. да изпълни задълженията си свързани с извършване на полицейска акция по задържане на лице, поради което и на основание чл.270 ал.1 от НК, вр. с чл.54 ал.1 от НК е осъден на лишаване от свобода в размер на една година, като на основание чл.66 ал.1 от НК изпълнението на наказанието е отложено с изпитателен срок от четири години.

По въззивна жалба подадена от защитника на подсъдимия И.Б. срещу горепосочената присъда, е образувано ВНОХД № 205/2021год. по описа на Окръжен съд-гр.Плевен, като с постановено по него решение № 93 от 14.07.2021год. въззивният съд потвърдил присъда № 260014 от 25.01.2020год., постановена по НОХД № 710/2020год. по описа на Районен съд-гр.Плевен.

Решението на въззивния съд не е подлежало на касационна проверка по жалба или протест и на основание чл.412 ал.1 т.1 от НПК е влязло в сила от момента на постановяването му.

На първо място следва да се посочи, че когато по едно и също наказателно производство са постановени съдебни актове от първа и въззивна инстанция, какъвто е настоящият случай, на проверка по реда на глава тридесет и трета от НПК подлежи само въззивния съдебен акт. В такива случаи, евентуално допуснати от първоинстанционния съд съществени нарушения на процесуалните правила или нарушения на закона, биха могли да бъдат основание за възобновяване на делото, само, ако не са били констатирани и отстранени при извършената въззивна проверка, с което въззивният съд на свой ред е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила или съществени нарушения на закона.

Преимуществено следва да бъде разгледано оплакването за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като въпросите относно правилното приложение на закона, могат да бъдат решени в настоящото производство само, ако не са налице съществени нарушения на процесуалните правила, които да съставляват основание за отмяна на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане. Освен това, в настоящия случай преобладаваща част от доводите в искането за възобновяване, изложени в подкрепа на заявеното оплакване за допуснато съществено нарушение на закона по чл.348 ал.1 т.1 от НПК, се изразяват в

несъгласие на осъдения и на защитника му с приетите за установени от първоинстанционния и въззивния съд фактически положения и отказа да бъде назначена съдебнотехническа експертиза. Фактическата необоснованост на съдебните актове не е касационно основание, респ. основание за възобновяване на делото. В настоящото производство съдът не разполага с правомощия да проверява фактическата обоснованост на съдебните актове, а може да провери само дали вътрешното убеждение на съда във връзка с приетите за установени положения е формирано при спазване на процесуалните правила относно събирането, проверката и анализа на доказателствените материали. Ето защо доводите за фактическа необоснованост и тези свързани с отказа за назначаване на съдебнотехническа експертиза, следва да бъдат разгледани във връзка със заявеното оплакване за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила по чл.348 ал.1 т.2 от НПК.

Оплакването за допуснато съществено нарушение по чл.348 ал.1 т.2 от НПК е лишено от основание. Липсват допуснати от първоинстанционния съд съществени нарушения на процесуалните правила, които да са останали незабелязани от въззивния съд и последният не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила отнасящи се за въззивното производство. В съответствие с правилата на чл.13 и чл.107 ал.2 и ал.3 от НПК първоинстанционният съд е допуснал и събрал всички доказателства необходими за разкриването на обективната истина и изясняване на обстоятелствата по делото, влизащи в предмета на доказване по чл.102 от НПК. Видно от мотивите на първоинстанционната присъдата и на въззивното решение, вътрешното убеждение на първоинстанционния и въззивния съд, относно приетите за установени фактически положения, е формирано при стриктно спазване на правилата на чл.14 ал.1 и чл.107 ал.5 от НПК, въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, съобразно изискванията на закона. Мотивите на присъдата на първоинстанционния съд са изготвени в съответствие с изискванията на чл.305 ал.3 от НПК, като съдът е посочил какво приема за установено, въз основа на кои доказателствени материали, какви са правните му съображения за взетото решение, обсъдил е наличните противоречия в доказателствените материали и е изложил убедителни съображения защо приема и кредитира някой от тях, а други отхвърля. Въззивният съд, в пределите на въззивната

проверка съгласно чл.314 от НПК, проверил изцяло правилността на първоинстанционната присъда, като извършил нова, задълбочена проверка и обективен анализ на всички доказателствени материали, съобразно действителното им съдържание. Във въззивното решение са обсъдени всички доводи изложени в подкрепа на оплакванията във въззивната жалба, като въззивният съд аргументирано, позовавайки се на доказателствата по делото и закона, е изложил съображенията си защо ги е приел за неоснователни. Изложените мотиви в решението на въззивната инстанция напълно удовлетворяват изискванията на чл.339 ал.2 от НПК. Присъдата на първоинстанционния съд и решението на въззивния съд не почиват на предположения и не е нарушен чл.303 от НПК.

Неоснователни са доводите в искането за възобновяване, че е нарушено правото на справедлив процес. И.Б. не е осъден в резултат на негова жалба до съда по ЗАНН срещу наказателно постановление. Обстоятелството, че в решението по административнонаказателното производство съдът е приел, че в процесния случай са налице данни за извършено престъпление по чл.270 ал.1 от НК и е сезирал компетентната прокуратура, която е образувала наказателно, приключило с влязла в сила осъдителна присъда срещу Б., не е основание да се приеме, че е нарушено правото на справедлив процес. Процедирането на съда по административнонаказателното производство не е незаконосъобразно, а осъждането на Б. не е по административнонаказателното производство, образувано по подадена от него жалба, а по наказателно производство, образувано, водено и приключило в съответствие с процесуалните правила.

Лишени от основание са доводите в искането за възобновяване за незаконност на състава на съда постановил присъдата в първата инстанция. Обстоятелството, че председателя на състава постановил присъдата и съдията постановил решението в административнонаказателното производство, образувано по жалба на Б., работят в един и същ съд, независимо от числеността на съдиите от този съд, не може да бъде основание за отвод по чл.29 ал.2 от НПК, тъй като само въз основа на това обстоятелство не може да се направи извод, че съдът постановил присъдата е бил предубеден или заинтересован от изхода на делото. В настоящия случай по делото липсват данни за наличието на основания за отвод на съда по чл.29 ал.1 и ал.2 от НПК.

Неоснователни са и доводите в искането за възобновяване, че Б. е осъден по непредявено му по надлежния ред обвинение, по което не се е защитавал, предвид приетото в мотивите на решението на въззивния съд, че с действията си подсъдимият е попречил не само на св.Р. да изпълни задълженията си, а и на всички служители на МВР участващи в провежданата операция. Приетото в мотивите на решението на въззивния съд, че с действията си И.Б. е попречил не само на св.Р. да изпълни задълженията си, а и на всички служители на МВР участващи в провежданата операция, не е довело до ограничаване на процесуалните права на осъдения, тъй като с въззивното решение е потвърдена първоинстанционната присъда, с която Б. е осъден за престъпление по чл.270 ал.1 от НК за противозаконно пречене на орган на власт само по отношение на св.Георги Р., каквото обвинение му е било повдигнато от РП-Плевен.

Неоснователни са доводите в искането за възобновяване, че текстът на обвинението е бил така широко и неясно формулиран, че е правел защитата на Б. практически невъзможна. Повдигнатото с обвинителния акт обвинение на И.Б. не е неясно формулирано. В диспозитива на обвинението са посочени всички обективни и субективни признаци на престъплението по чл.270 ал.1 от НК, за което на Б. е повдигнато обвинение, а в обстоятелствената част на обвинителния акт са изложени всички фактически обстоятелства на извършеното престъпление. Повдигнатото обвинение е било достатъчно ясно формулирано от фактическа и правна страна, за да може да бъде разбрано от И.Б. така, че той да може да организира пълноценно защитата си.

Неоснователни са и доводите в искането за възобновяване за незаконосъобразност на отказа на съда да назначи поисканата от защитата съдебнотехническа експертиза. С отказа си да допусне поисканата с въззивната жалба съдебнотехническа експертиза, въззивният съд не е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила. Не всеки отказ на съда да удовлетвори искане на страните за допускане на доказателства съставлява съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като по искане на страните или служебно, съдът е длъжен да събира само доказателствата, които са необходими за разкриване на обективната истина и правилното решаване на делото. В настоящият случай въззивният съд

правилно е приел, че искането за назначаване на съдебнотехническа експертиза е неоснователно, тъй като отговорите на поставените въпроси не касаят предмета на делото.

Въз основа на изложеното до тук може да се обобщи, че не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да съставляват основание за възобновяване на делото по чл.422 ал.1 т.5 вр. с чл.348 ал.1 т.2 от НПК. В случая въззивният съд не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила от категорията на абсолютните по чл.348 ал.3 т.2-4 от НПК, както и такива по чл.348 ал.3 т.1 от НПК, които да съставляват основание за възобновяване на делото и връщането му за ново разглеждане.

Лишено от основание е и оплакването в искането за възобновяване за допуснато съществено нарушение на закона по чл.348 ал.1 т.1 от НПК. При приетите за установени фактически положения първоинстанционният и въззивният съд правилно са квалифицирали извършеното от И.Б. деяние като престъпление по чл.270 ал.1 от НК. Липсват основания за оправдаване на осъдения или за приложение на различна правна квалификация на извършеното деяние.

Неоснователно е позоваването от защитника на осъдения на практиката на ВКС, относно престъпленията по чл.270 ал.1 от НК, а именно на Решение № 220/23.11.2018год. по н.д. № 69/2018год. на ВКС, 2-ро н.о. Цитираното решение е във връзка с различен казус от настоящия и не подкрепя защитната теза за несъставомерност на деянието на И.Б. по чл.270 ал.1 от НК

Предвид горното не е налице основание за възобновяване на делото по чл.422 ал.1 т.5 вр. с чл.348 ал.1 т.1 от НПК.

С искането за възобновяване е направено алтернативно искане Великотърновския апелативен съд на упражни правомощията си по чл.425 ал.1 т.3 от НПК. Тази разпоредба предвижда правомощие на съда да отмени присъдата или решението, да признае подсъдимия за невинен и да му наложи административно наказание, когато деянието се наказва по административен ред в предвидените в особената част на НК случаи или съставлява административно нарушение, предвидено в закон или указ. В подкрепа на това направено алтернативно искане, в искането за възобновяване не са

изложени никакви доводи и съображения, които да могат да бъдат обсъдени от Великотърновския апелативен съд. Настоящият състав намира, че това искане е неоснователно, тъй като не са налице основания да упражни правомощията си по чл.425 ал.1 т.3 от НПК.

Предвид липсата на основание за възобновяване на делото, искането за възобновяване следва да се остави без уважение.

Водим от горното, Великотърновският апелативен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на адв.К.А. А. от АК-София-изрично упълномощен за това производство защитник на осъдения ИВ. М. Б., за възобновяване на ВНОХД № 205/2021год. по описа на Окръжен съд-гр.Плевен /НОХД № 710/2020год. по описа на Районен съд-гр.Плевен/.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____